

Азъ бѣхъ готовъ да са отрѣка отъ предложената честь, но нѣмаше какво да са прави. Двѣ млади казачки, дъщери на стопанинътъ отъ колибата, покриха столътъ съ бѣлъ мѣсалъ, донесоха хлѣбъ, рибена чорба и нѣколко стъкла съ вино и съ пиво, и азъ втори пѣтъ сѣднахъ на една трапѣза съ него и съ неговите чудни другаре. Оргията, на която бѣхъ азъ свидѣтель, са продължи до джлбока полунощъ. Най-послѣ виното захвана да надвива на сѣбесѣдниците. Пугачовъ задрѣма на мѣстото си, дѣто сѣдѣше; а другарете му станаха и направиха ми знакъ да го оставимъ. Азъ излѣзохъ заедно съ тѣхъ. По повѣлението на Хлопуша, вардачътъ ма заведе въ сѣдебната стая, дѣто азъ намѣрихъ Савелича и дѣто ни оставиха заедно съ него подъ ключъ. Старчето до толкова са бѣше уплашило отъ сичкото това, косто са случи тая вечеръ, щото ма не попита за нищо. Той лѣгна въ темнотата и много време вжздишаше и охкаше; най-послѣ захърка; а азъ са пузнахъ въ размишления, които презъ сичката нощъ ми не дадоха нито една минута да задрѣма.

Утреньта дойдоха да ма повикатъ отъ името на Пугачова. Азъ отидохъ при него. Предъ вратникътъ са намираше една покрита кола, въ която бѣхъ вирѣгнати три татарски коня. Народътъ са събираше на улицата. Подъ стрѣхата азъ срѣшнахъ Пугачова: той бѣше облѣченъ за пѣтъ, съ кожухъ и съ киргизска шапка. Вчерашните му другаре го бѣха забикидили съ подобострастенъ видъ, който силно противорѣчеше на сичко, на косто бѣхъ азъ свидѣтель вечертъта. Пугачовъ ма поздрави весело и заповѣда ми да сѣдна заедно съ него въ колата. Сѣднахме. «Въ Бѣлогорската крѣпость!» каза Пугачовъ на широкоплѣщиятъ татаринъ, които стоеше предъ насъ и китеше конете. Сърцето ми затупка силно: